

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 19.11.2013 r.
COM(2013) 794 final

2013/0403 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

{SWD(2013) 459 final}

{SWD(2013) 460 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1 Ogólny kontekst wniosku

Rozporządzenie nr 861/2007 ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń zostało przyjęte w dniu 11 lipca 2007 r.¹ w celu ułatwienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości dzięki uproszczeniu i przyspieszeniu rozstrzygania sporów transgranicznych dotyczących drobnych roszczeń oraz ograniczeniu kosztów takich postępowań spornych. Ponadto celem rozporządzenia było ułatwienie wykonywania orzeczeń dzięki eliminacji postępowań wpadkowych (*exequatur*) w celu umożliwienia uznawania i wykonywania orzeczeń w innych państwach członkowskich niż państwo, w którym wydano orzeczenie.

Poza postępowaniami przewidzianymi obecnie przepisami prawa państw członkowskich w rozporządzeniu wprowadzono alternatywne postępowanie w odniesieniu do transgranicznych spraw dotyczących roszczeń nieprzekraczających 2 000 EUR. Rozporządzenie stosuje się w UE (z wyjątkiem Danii) od dnia 1 stycznia 2009 r. Postępowanie ma zasadniczo formę postępowania pisemnego opartego na standardowych formularzach i jest ściśle uregulowane określonymi terminami. Reprezentacja przez adwokata nie jest obowiązkowa i zachęca się do korzystania z elektronicznych środków komunikowania się. Ponadto strona przegrywająca musi tylko ponieść koszty postępowania strony wygrywającej w takiej wysokości, aby były one proporcjonalne do wartości przedmiotu sporu. Z takiego postępowania jako środka poprawiającego dostęp do wymiaru sprawiedliwości i egzekwowanie praw mogą korzystać zarówno konsumenci, jak i przedsiębiorstwa dokonujące transakcji transgranicznych w UE.

Artykuł 28 rozporządzenia nakłada na Komisję obowiązek przedłożenia do dnia 1 stycznia 2014 r. Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu szczegółowego sprawozdania z funkcjonowania przedmiotowego rozporządzenia, w tym w szczególności w odniesieniu do progu wynoszącego 2 000 EUR. W stosownych przypadkach do sprawozdania należy dołączyć wnioski w sprawie zmian.

1.2 Konieczność zmiany europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

W czasie, gdy Unia Europejska zmagą się z największym kryzysem gospodarczym w swojej historii, poprawa skuteczności wymiaru sprawiedliwości w Unii Europejskiej staje się istotnym czynnikiem wsparcia działalności gospodarczej². Jednym ze środków sprzyjających skuteczności wymiaru sprawiedliwości w UE jest zmiana rozporządzenia ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń.

Rozporządzenie przyjęto, uznając, że problemy związane z nieskutecznym postępowaniem spornym dotyczącym drobnych roszczeń stają się znacznie poważniejsze w przypadku roszczeń dotyczących niewielkich kwot zgłaszanych w innym państwie członkowskim UE. W takich sytuacjach pojawiają się dodatkowe problemy, takie jak brak wiedzy stron w zakresie zagranicznego prawa i procedur stosowanych przez zagraniczne sądy, większe zapotrzebowanie na tłumaczenia pisemne i ustne, a także konieczność odbywania podróży zagranicznych w celu stawienia się na rozprawie. Wraz ze wzrostem handlu transgranicznego w UE, który nastąpił w ostatnich latach, oraz dalszym wzrostem oczekiwanym w kolejnych

¹ Traktat o Unii Europejskiej stanowi, że Unia Europejska „zapewnia swoim obywatelom przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości bez granic wewnętrznych, w której zagwarantowana jest swoboda przepływu osób”. W celu ustanowienia takiej przestrzeni Unia Europejska rozwija współpracę sądową w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne.

² Tablica wyników wymiaru sprawiedliwości UE, dostępna pod adresem http://ec.europa.eu/justice/effective-justice/scoreboard/index_en.htm.

latach, coraz pilniejsza stanie się konieczność zapewnienia skutecznych mechanizmów dochodzenia roszczeń jako środka na rzecz wsparcia działalności gospodarczej.

Zapewniając stronom formularze i bezpłatną pomoc w ich wypełnianiu, w ramach postępowania umożliwia się sądom rozpatrywanie pozwów całkowicie w drodze procedury pisemnej, co eliminuje potrzebę odbywania podróży celem stawienia się na rozprawie – z wyjątkiem szczególnych okoliczności, w których orzeczenia nie można wydać na podstawie pisemnego dowodu – oraz potrzebę reprezentowania stron przez adwokata. Ponadto w rozporządzeniu zachęca się sądy i trybunały do korzystania ze środków porozumiewania się na odległość w celu przyjmowania formularzy pozwu oraz przy organizacji rozpraw. Ponadto wydane orzeczenie jest swobodnie rozpowszechniane między państwami członkowskimi, bez konieczności przeprowadzenia dodatkowych postępowań wpadkowych niezbędnych do umożliwienia uznania i wykonania orzeczenia³.

Pomimo korzyści, jakie rozporządzenie to mogłoby przynosić pod względem ograniczenia kosztów i czasu prowadzenia sporów dotyczących transgranicznych roszczeń, wiedza na temat postępowania jest bardzo ograniczona, a samo postępowanie jest rzadko wykorzystywane nawet po upływie kilku lat, od kiedy zaczęło być stosowane. W rezolucji z 2011 r.⁴ Parlament Europejski przyznał, że należy podjąć dalsze wysiłki w zakresie pewności prawa, barier językowych i przejrzystości postępowań. Parlament wezwał Komisję do podjęcia kroków, aby zapewnić skuteczniejsze informowanie konsumentów i przedsiębiorców o istniejących instrumentach prawnych, takich jak europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, a także korzystanie przez konsumentów i przedsiębiorców w większym stopniu z takich instrumentów. Zainteresowane strony, będące konsumentami i przedsiębiorstwami, zwróciły uwagę, że rozporządzenie należy poprawić na korzyść konsumentów i przedsiębiorstw, w szczególności MŚP. Państwa członkowskie również zidentyfikowały w obecnym rozporządzeniu pewne niedociągnięcia, którymi należy się zająć.

Problemy wynikają głównie z braków w aktualnych przepisach, takich jak ograniczony zakres stosowania ze względu na niski próg i zasięg transgraniczny, a także postępowanie, które jest wciąż zbyt uciążliwe, kosztowne i długotrwałe, i nie odzwierciedla postępu technologicznego osiągniętego przez systemy sądownictwa państw członkowskich od czasu przyjęcia rozporządzenia. Nawet jeżeli problemy wiążą się z niezadowolającym wdrażaniem aktualnych przepisów – tak jak w pewnym stopniu ma to miejsce w przypadku problemu braku przejrzystości – należy jednak przyznać, że przepisy rozporządzenia nie zawsze są jednoznaczne. Aby rozwiązać problem braku wiedzy, Komisja Europejska rozpoczęła już szereg działań, takich jak seria seminariów tematycznych w państwach członkowskich, mających na celu informowanie MŚP na temat postępowania, publikacja praktycznego poradnika i rozpowszechnienie programów nauczania na potrzeby szkolenia europejskich przedsiębiorców w tym zakresie.

W sprawozdaniu na temat obywatelstwa UE z 2013 r.⁵ Komisja wskazała zmianę rozporządzenia jako jedno z działań na rzecz poprawy egzekwowania praw obywateli Unii poprzez ułatwienie rozstrzygania sporów dotyczących zakupów dokonywanych w innym państwie członkowskim. Inicjatywa została również włączona do **Europejskiego programu**

³ Innymi elementami uproszczenia rozporządzenia są szczególne ograniczenia czasowe czynności proceduralnych w odniesieniu do stron i sądów oraz ograniczenie stosowania zasady „przegrany płaci” do uzasadnionych kosztów.

⁴ Rezolucja PE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie alternatywnych metod rozwiązywania sporów w sprawach cywilnych, handlowych i rodzinnych, (2011/2117(INI)).

⁵ Komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Sprawozdanie na temat obywatelstwa UE, obywatele UE: Twoje prawa, Twoja przyszłość”, COM(2013) 269 final, s. 15-16.

na rzecz konsumentów⁶ jako środek służący poprawie egzekwowania praw konsumentów. Ponadto aktualizacja rozporządzenia jest zgodna z obecnymi priorytetami polityki UE polegającymi na wspieraniu ożywienia gospodarczego i zrównoważonego wzrostu gospodarczego dzięki zapewnianiu skuteczniejszych, uproszczonych postępowań sądowych oraz lepszego dostępu MŚP do takich postępowań.

1.3 Konieczność zmiany art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006

W kontekście postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty wniesienie przez pozwanego sprzeciwu skutkuje automatyczną kontynuacją postępowania w ramach zwykłego postępowania cywilnego. Odkąd wprowadzono europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, ograniczenie to nie jest już jednak uzasadnione w odniesieniu do roszczeń objętych zakresem stosowania rozporządzenia nr 861/2007.

Dlatego też w rozporządzeniu (WE) nr 1896/2006 należy wyjaśnić, że w sytuacjach, w których spór objęty jest zakresem stosowania europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, postępowanie to powinno być również dostępne dla strony postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, która wniosła sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

Komisja przeprowadziła szereg **konsultacji** w celu zgromadzenia informacji dotyczących obecnego stosowania rozporządzenia oraz ewentualnych elementów, które należałoby w nim zmienić. Wyniki posłużyły jako przydatne z politycznego punktu widzenia wskazówki co do stanowisk zajmowanych przez zainteresowane strony i państwa członkowskie i zostały uwzględnione w procesie dokonywania oceny skutków.

Od listopada do grudnia 2012 r. przeprowadzono **badanie Eurobarometru**, aby ocenić wiedzę, oczekiwania i doświadczenia europejskich obywateli w zakresie stosowania rozporządzenia⁷. Z badania wynika, że obecnie 71 % roszczeń konsumenckich nie przekracza progu 2 000 EUR określonego w rozporządzeniu. Średnia minimalna kwota skłaniająca konsumentów do wszczęcia postępowania sądowego w innym państwie członkowskim wynosi 786 EUR. 12 % respondentów wiedziało o istnieniu europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, przy czym respondenci, którzy zadeklarowali, że skorzystali już z tego postępowania, stanowili 1 % wszystkich respondentów. Spośród osób, które skorzystały już z europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, 69 % było zadowolone. W przypadku 97 % wszystkich respondentów, którzy wnieśli sprawę do sądu i wygrali w ciągu ostatnich 2 lat (zarówno sprawy krajowe, jak i transgraniczne), orzeczenia zostały pomyślnie wykonane. Najważniejszymi czynnikami zachęcającymi obywateli do wstąpienia na drogę sądową są: możliwość prowadzenia postępowania pisemnego bez pojawiania się w sądzie (33 %), prowadzenie postępowania bez korzystania z usług adwokata (26 %), prowadzenie postępowania on-line (20 %) oraz posługiwanie się własnym językiem (24 %).

W okresie od dnia 9 marca do dnia 10 czerwca 2013 r. przeprowadzono **internetowe konsultacje społeczne**. W ramach konsultacji zgromadzono opinie na temat ewentualnych ulepszeń i dalszego uproszczenia, dzięki którym można by osiągnąć jeszcze większe korzyści płynące z europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, w szczególności dla konsumentów i MŚP. Wpłynęło 80 odpowiedzi od szerokiego grona zainteresowanych stron,

⁶ COM(2012) 225 final.

⁷ Specjalne badanie Eurobarometru nr 395 dotyczące europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, dostępne pod adresem http://ec.europa.eu/public_opinion/archives/ebs/ebs_395_sum_en.pdf.

takich jak stowarzyszenia konsumentów i przedsiębiorców, sędziowie, prawnicy i pracownicy akademicy. Wyniki⁸ konsultacji wskazują, że 66 % respondentów popiera podniesienie progu do 10 000 EUR, 63 % opowiada się za korzystaniem z elektronicznych środków komunikowania się w toku postępowania, a 71 % popiera pomysł wyposażenia sądów w sprzęt do wideokonferencji i inne urządzenia łączności elektronicznej. Jedyne 28 % respondentów myślało, że państwa członkowskie zapewniają bezpłatną pomoc.

Na początku kwietnia 2013 r. do państw członkowskich i europejskiej sieci sądowej przesłano szczegółowy **kwestionariusz** dotyczący funkcjonowania i praktycznego stosowania rozporządzenia. Pytania miały na celu zgromadzenie danych dotyczących liczby spraw rozpatrywanych w państwach członkowskich z wykorzystaniem europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, stosowania elektronicznych środków łączności wykorzystywanych w postępowaniach sądowych, istnienia i warunków pomocy udzielanej obywatelom przy wypełnianiu formularzy, terminów proceduralnych, rozprawy i dowodów, kosztów postępowania i konieczności podniesienia progu kwalifikowalnych drobnych roszczeń. Termin nadsyłania odpowiedzi upłynął w dniu 15 maja 2013 r. Łącznie odpowiedzi nadesłało 20 państw członkowskich⁹.

W ramach **europejskiej sieci sądowej** przy różnych okazjach omawiano stosowanie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, środki, jakie należy podjąć w celu skuteczniejszego informowania o jego istnieniu i funkcjonowaniu, a także ewentualne elementy, które należałoby w nim zmienić. Na posiedzeniu w dniu 17 maja 2011 r. niektóre państwa członkowskie zwróciły uwagę, że nie wykorzystuje się pełnego potencjału europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, i należałoby dokonać usprawnień proceduralnych oraz podjąć działania na rzecz skuteczniejszego informowania. Utworzono grupę roboczą, której powierzono sporządzenie projektu praktycznego przewodnika dla prawników dotyczącego europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Na posiedzeniu w dniach 29/30 maja 2013 r. omówiono szereg aspektów podlegających przeglądowi, takich jak podniesienie progu, korzystanie z elektronicznych środków komunikowania się między sądami a stronami, ustanowienie minimalnych standardów UE w zakresie prowadzenia postępowania, takich jak: dostępność wideokonferencji do celów prowadzenia rozpraw oraz przejrzystość w zakresie obliczania i uiszczania opłat sądowych, a także pomoc na rzecz użytkowników postępowania, w tym zastępstwo prawne.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

3.1 Główne aspekty proponowanych działań

Główne aspekty proponowanej zmiany są następujące:

- rozszerzenie zakresu stosowania rozporządzenia o roszczenia w sprawach transgranicznych o wartości nieprzekraczającej 10 000 EUR;
- rozszerzenie definicji spraw transgranicznych;

⁸ Do Komisji wpłynęło szereg odpowiedzi stanowiących oddzielne, niezależne dokumenty. Przedstawione tu wyniki procentowe odzwierciedlają jedynie te odpowiedzi, które zostały zakodowane w trakcie konsultacji on-line. Wszystkie odpowiedzi uwzględniono jednak w przedmiotowej ocenie skutków.

⁹ Austria, Bułgaria, Cypr, Estonia, Grecja, Hiszpania, Finlandia, Francja, Litwa, Malta, Niderlandy, Niemcy, Polska, Portugalia, Republika Czeska, Słowacja, Słowenia, Szwecja, Włochy i Zjednoczone Królestwo.

- lepsze wykorzystanie komunikacji elektronicznej, w tym w celu doręczania określonych dokumentów;
- nałożenie na sądy obowiązku stosowania wideokonferencji, telekonferencji i innych środków porozumiewania się na odległość do celów przeprowadzenia rozprawy i postępowania dowodowego;
- zapewnienie maksymalnego limitu opłat sądowych pobieranych z tytułu postępowania;
- zobowiązanie państw członkowskich do wdrożenia środków płatniczych umożliwiających dokonywanie opłat sądowych na odległość;
- ograniczenie wymogu tłumaczenia formularza D, zawierającego zaświadczenie dotyczące orzeczenia, wyłącznie do istoty orzeczenia;
- nałożenie na państwa członkowskie obowiązków w zakresie przekazywania informacji dotyczących opłat sądowych, sposobów uiszczania opłat sądowych i dostępności pomocy w wypełnianiu formularzy.

3.1.1. Rozszerzenie zakresu stosowania rozporządzenia na roszczenia w sprawach transgranicznych o wartości nieprzekraczającej 10 000 EUR

Próg wynoszący 2 000 EUR ogranicza zakres stosowania rozporządzenia. Chociaż kwestia ta ma mniejsze znaczenie dla konsumentów, ponieważ większość dochodzonych przez nich roszczeń nie przekracza 2 000 EUR, to jednak stanowi ona poważne ograniczenie dostępności postępowania dla MŚP. Jedynie 20 % roszczeń ze strony przedsiębiorstw nie osiąga poziomu 2 000 EUR, natomiast roszczenia na kwotę od 2 000 EUR do 10 000 EUR stanowią około 30 % wszystkich roszczeń dochodzonych przez przedsiębiorstwa w sprawach transgranicznych.

45 % przedsiębiorstw uczestniczących w sporze transgranicznym nie wstępuje na drogę sądową, ponieważ koszty postępowania są nieproporcjonalne do wartości roszczeń, natomiast 27 % nie wstępuje na drogę sądową, ponieważ postępowanie trwałoby zbyt długo. Jeżeli europejskie postępowanie w trybie uproszczonym będzie obejmowało również roszczenia w sprawach transgranicznych o wartości od 2 000 EUR do 10 000 EUR, koszty i czas trwania postępowania spornego w takich przypadkach ulegną znacznemu ograniczeniu.

W ciągu ostatnich lat wiele państw członkowskich poszerzyło zakres stosowania krajowych postępowań uproszczonych przez podniesienie progów. Ta wciąż trwająca tendencja świadczy o konieczności unowocześnienia systemów sądownictwa i zwiększenia ich dostępności dla obywateli przez zapewnienie uproszczonych, opłacalnych i szybkich postępowań w odniesieniu do większej liczby roszczeń o niewielkiej wartości. W tym kontekście należy również podnieść obecny próg dotyczący europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, wynoszący 2 000 EUR.

Podniesienie obecnego progu umożliwi stronom prowadzenie postępowania spornego w przypadku znacznie większej liczby spraw w oparciu o uproszczone europejskie postępowanie. Ze względu na większe uproszczenie, ograniczenie kosztów i czasu trwania postępowania można oczekiwać, że roszczenia, których dochodzenia zaprzestano i nie kontynuowano, zostaną odzyskane. O ile główną grupą, która odniesie korzyść z tego rozwiązania, będą MŚP, to jednak skorzystają na nim również konsumenci, ponieważ około jedna piąta roszczeń konsumenckich przekracza 2 000 EUR. Zarówno przedsiębiorstwa, jak i konsumenci odniosą korzyść z szerszego wykorzystania postępowania, które umożliwi sędziom, urzędnikom sądowym i prawnikom lepsze zapoznanie się z postępowaniem, dzięki czemu będą oni prowadzić takie postępowania sprawniej i skuteczniej.

3.1.2. Rozszerzenie definicji spraw transgranicznych

Rozporządzenie obecnie stosuje się wyłącznie do sporów, w których co najmniej jedna ze stron ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę. Spory między stronami mającymi miejsce zamieszkania w tym samym państwie członkowskim, zawierające istotny element transgraniczny, ze względu na który korzystne byłoby zastosowanie europejskiego postępowania uproszczonego, pozostają jednak poza zakresem stosowania rozporządzenia. Przykłady dotyczą spraw, w przypadku których:

- **miejsce wykonania umowy** znajduje się w innym państwie członkowskim, na przykład w przypadku umowy dzierżawy obiektu wakacyjnego znajdującego się w innym państwie członkowskim; lub
- **miejsce wystąpienia zdarzenia wywołującego szkodę** znajduje się w innym państwie, na przykład jeżeli strony uczestniczą w wypadku samochodowym w regionie przygranicznym znajdującym się w innym państwie członkowskim; lub
- **wykonanie orzeczenia** ma się odbyć w innym państwie członkowskim, na przykład jeżeli orzeczenie musi być wykonane w odniesieniu do wynagrodzenia pozwanego, które pozwany otrzymuje w innym państwie członkowskim.

W szczególności, jeżeli na podstawie przepisów rozporządzenia [(WE) nr 44/2001]/[(UE) nr 1215/2012] powód może dokonać wyboru między jurysdykcją sądów państwa członkowskiego, w którym zarówno on, jak i pozwany mają miejsce zamieszkania, a jurysdykcją państwa członkowskiego, w którym, przykładowo, wykonuje się umowę lub miało miejsce zdarzenie wywołujące szkodę, wybierając jurysdykcję sądów lub trybunałów państwa członkowskiego wspólnego miejsca zamieszkania, powód nie powinien tracić możliwości zastosowania europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, które w przeciwnym razie byłoby dostępne.

Ponadto w ramach obecnego ograniczenia w zakresie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń zakazuje się wnoszenia pozwów do sądów państw członkowskich UE przez rezydentów państw trzecich lub przeciwko takim rezydentom, przy czym w Europie nie istnieją żadne postępowanie krajowe zastrzeżone dla obywateli danego państwa lub obywateli UE.

W następstwie zmiany europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń stałoby się dostępne w odniesieniu do wszystkich spraw zawierających element transgraniczny, w tym spraw, w które zaangażowane są państwa trzecie. Dzięki takiemu rozwiązaniu doszłoby do uproszczenia i ograniczenia kosztów i czasu trwania postępowania spornego dla tych obywateli, którzy mogliby skorzystać z europejskiego postępowania uproszczonego, na przykład w sytuacjach, w których należy wysłuchać biegłych z państwa członkowskiego, w którym wykonano umowę lub miało miejsce zdarzenie wywołujące szkodę. Podobnie orzeczenie wydane w drodze europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń łatwiej byłoby wykonać w innym państwie członkowskim, gdzie postępowanie, w drodze którego wydano określone orzeczenie, jest również dobrze znane i sprawdzone.

Ponieważ zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia sądy są uprawnione do badania, czy istnieją podstawy do określenia właściwości sądu zgodnie z rozporządzeniem, ryzyko nadużycia ze strony powodów jest minimalne.

3.1.3. Lepsze wykorzystanie elektronicznych środków komunikowania się, m.in. w celu doręczenia dokumentów

Zasadniczo w wielu przypadkach komunikowanie się między stronami i sądami mogłoby odbywać się za pośrednictwem środków elektronicznych, co skutkowałoby oszczędnością czasu i kosztów prowadzenia postępowania w sprawach transgranicznych, szczególnie na dużą odległość. Wstępny pozew można już składać za pomocą środków elektronicznych w sytuacjach, w których państwa członkowskie akceptują ten sposób doręczania. Jednak w przypadkach, w których dokumenty należy doręczyć stronom w toku postępowania¹⁰, w rozporządzeniu jako główny sposób doręczenia określa się doręczenie drogą pocztową za potwierdzeniem odbioru. Inne sposoby doręczenia można stosować tylko wówczas, gdy niemożliwe jest doręczenie drogą pocztową.

W szeregu państw członkowskich funkcjonuje już jednak doręczanie drogą elektroniczną. We wniosku doręczanie drogą pocztową i doręczanie drogą elektroniczną będą traktowane tak samo, aby odnośne państwa członkowskie mogły udostępnić takie środki elektroniczne stronom korzystającym z europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Uproszczenie oraz oszczędność czasu i kosztów będą możliwe tylko w przypadku postępowań spornych w państwach członkowskich, które podejmą decyzję o wdrożeniu doręczania dokumentów drogą elektroniczną; oczekuje się jednak, że liczba państw członkowskich korzystających z takich osiągnięć technologicznych będzie nadal rosła.

W odniesieniu do komunikowania się w mniej istotnych sprawach między stronami i sądami we wniosku ustanowiona zostanie zasada korzystania z komunikacji elektronicznej, za porozumieniem stron.

3.1.4. Nałożenie na sądy obowiązku stosowania wideokonferencji, telekonferencji lub innych środków porozumiewania się na odległość do celów przeprowadzenia rozprawy i postępowania dowodowego

Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń zasadniczo jest postępowaniem pisemnym. W wyjątkowych przypadkach, w których wydanie orzeczenia wymaga przeprowadzenia rozprawy lub wysłuchania biegłego lub świadka, sąd lub trybunał może zorganizować rozprawę. Rozprawy można prowadzić w drodze wideokonferencji lub za pomocą innych środków porozumiewania się na odległość. W praktyce jednak rozprawy mają rutynowy przebieg i często wymaga się fizycznej obecności stron, co wiąże się dla nich ze zwiększonymi kosztami podróży i opóźnieniami.

Zmiana polegałaby przede wszystkim na silniejszym zaznaczeniu wyjątkowego charakteru rozpraw w kontekście przedmiotowego uproszczonego postępowania. Po drugie, nałożono by na sądy i trybunały obowiązek korzystania ze środków porozumiewania się na odległość, takich jak wideokonferencje lub telekonferencje, zawsze kiedy odbywa się rozprawa. W celu ochrony praw stron uwzględniony zostanie wyjątek w odniesieniu do strony, która wyraźnie zwróci się z wnioskiem o stawienie się przed sądem.

Zmiana ta może wymagać od państw członkowskich wyposażenia sądów w odpowiednią technologię komunikacyjną, jeżeli nie została ona jeszcze wprowadzona. Państwa członkowskie mają do dyspozycji różne możliwości technologiczne, w tym opłacalne usługi internetowe.

¹⁰ Istnieją trzy etapy proceduralne, na które ma wpływ obowiązek korzystania z usługi pocztowej: dostarczenie pozwu pozwanemu, dostarczenie orzeczenia powodowi i dostarczenie orzeczenia pozwanemu. Z obecnego brzmienia rozporządzenia nie wynika jasno, czy wezwanie na rozprawę również należy dostarczyć. W praktyce jednak w wielu państwach członkowskich cała komunikacja między stronami a sądem odbywa się za pośrednictwem poczty.

3.1.5. Zapewnienie górnej granicy opłat sądowych pobieranych z tytułu postępowania

Opłaty sądowe pobiera się z góry w momencie wniesienia pozwu. Opłaty sądowe uznaje się za nieproporcjonalne, jeżeli wynoszą ponad 10 % wartości roszczenia. Takie przypadki mogą zniechęcać powodów do dochodzenia roszczeń. W wielu państwach członkowskich wprowadza się również minimalne opłaty, aby przeciwdziałać nadużywaniu postępowań spornych lub prowadzeniu postępowań spornych w sprawach błahych. Średnia minimalna opłata sądowa wynosi 34 EUR.

W proponowanym przepisie opłaty sądowe w państwach członkowskich nie zostaną zharmonizowane. Zamiast tego określony zostanie maksymalny pułap opłat sądowych za wnoszenie pozwów objętych zakresem stosowania rozporządzenia, obliczany jako odsetek wartości roszczenia, powyżej którego opłaty sądowe uznaje się za nieproporcjonalne do wartości roszczenia, a zatem za utrudniające dostęp do wymiaru sprawiedliwości dla powodów dochodzących roszczeń o małej wartości. Ustalenie maksymalnego limitu opłat sądowych w odniesieniu do europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń zmniejszyłoby koszty w tych państwach członkowskich, w których opłaty są nieproporcjonalne do wartości takich roszczeń. Zwiększyłoby to atrakcyjność postępowania dla powodów.

Ponadto środek ten umożliwia państwom członkowskim zachowanie stałych minimalnych opłat sądowych, które jednak nie powinny uniemożliwiać dostępu do wymiaru sprawiedliwości w przypadku roszczeń o niższej wartości. Środek jest proporcjonalny ze względu na szczególny charakter sporów transgranicznych, które w przeciwieństwie do sporów krajowych stale wymagają ponoszenia przez powoda kosztów dodatkowych, takich jak koszty tłumaczenia pisemnego czy koszty podróży i tłumaczenia ustnego w przypadku rozpraw.

3.1.6. Zobowiązanie państw członkowskich do wprowadzenia środków płatniczych umożliwiających uiszczanie opłat sądowych on-line

Poszczególne państwa członkowskie stosują różne sposoby płatności w odniesieniu do opłat sądowych. Szczególnie, jeżeli jedynym dopuszczalnym sposobem płatności są środki pieniężne lub znaki skarbowe, strony muszą ponieść koszty podróży lub wynająć adwokata w państwie członkowskim sądu, co może zniechęcać je do dochodzenia roszczeń. Podobne problemy pojawiają się, jeżeli dopuszcza się jedynie płatność za pomocą czeków, które w wielu państwach członkowskich nie znajdują się w powszechnym użyciu, lub jedynie płatność za pośrednictwem adwokatów.

Celem wniosku jest zobowiązanie państw członkowskich do wprowadzenia środków płatności na odległość, przynajmniej przelewów bankowych lub systemów płatności online kartą kredytową/debetową. Można spodziewać się wzrostu ogólnej efektywności systemu sądownictwa ze względu na ograniczenie poświęconego przez strony czasu i poniesionych przez nie kosztów.

3.1.7. Ograniczenie wymogu tłumaczenia zaświadczenia dotyczącego orzeczenia zawartego w formularzu D wyłącznie do istoty orzeczenia

Na etapie wykonania orzeczenia strona dochodząca wykonania orzeczenia musi zapewnić tłumaczenie zaświadczenia dotyczącego orzeczenia zawartego w formularzu D przez tłumacza przysięgłego na język(i) państwa członkowskiego wykonania. Jedynie w kilku państwach członkowskich przyjmuje się formularz D wypełniony w innym języku niż ich własny.

Obowiązek tłumaczenia formularza D wiąże się z niepotrzebnymi kosztami, gdyż tłumaczenia powinna wymagać jedynie sekcja 4.3 formularza (istota orzeczenia), ponieważ pozostałe pola

są już dostępne we wszystkich językach. Tłumacze często pobierają jednak opłatę za przekład całego formularza. Dla strony dochodzącej wykonania orzeczenia wynikłe z tego niepotrzebne koszty, w połączeniu z pozostałymi kosztami, mogą działać jako czynnik zniechęcający do dochodzenia roszczenia lub wykonania orzeczenia.

Dzięki przedmiotowej zmianie wymóg tłumaczenia zostanie ograniczony wyłącznie do istoty orzeczenia przedstawionej w pkt 4.3 formularza D.

3.1.8. Nałożenie na państwa członkowskie obowiązków w zakresie przekazywania informacji dotyczących opłat sądowych, sposobów uiszczania opłat sądowych i dostępności pomocy w wypełnianiu formularzy

Chociaż państwa członkowskie są obecnie zobowiązane do przekazywania Komisji informacji dotyczących sądów właściwych, dopuszczalnych środków komunikowania się, możliwości wniesienia środka odwoławczego, akceptowanych języków wykonania orzeczenia i organów właściwych w zakresie wykonania (art. 25), do celów podania tych informacji do publicznej wiadomości, to jednak obecnie brakuje wśród nich informacji dotyczących opłat sądowych i sposobów uiszczania opłat sądowych. Obowiązek współpracy między państwami członkowskimi w celu udostępniania społeczeństwu informacji o kosztach (art. 24) nie zaowocował większą przejrzystością w odniesieniu do tych elementów. Ponadto w wielu przypadkach państwa członkowskie nie wywiązały się z obowiązku zapewnienia praktycznej pomocy w wypełnianiu formularzy (art. 11).

Nałożenie na państwa członkowskie obowiązku informowania Komisji o opłatach sądowych i sposobach płatności w zakresie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń oraz o możliwości uzyskania przez strony praktycznej pomocy, a także nałożenie na Komisję obowiązku podania takich informacji do publicznej wiadomości spowodowałoby poprawę przejrzystości, a ostatecznie dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

3.2. Inne zmiany techniczne

Szereg przepisów rozporządzenia (WE) nr 861/2007 można poprawić w celu uwzględnienia ostatnich dokonań, takich jak wejście w życie traktatu lizbońskiego i orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Po pierwsze, art. 26 i 27 rozporządzenia należy dostosować do nowej procedury delegacji uprawnień ustanowionej w art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Po drugie, należy wyjaśnić art. 18 rozporządzenia w celu uniknięcia trudności w praktyce podobnych do problemów poruszonych w niedawnym wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przedstawionym Trybunałowi, w którym zwrócono się do Trybunału o przedstawienie wykładni podobnego przepisu w kontekście rozporządzenia (WE) nr 1896/2006¹¹. To samo prawo do wystąpienia z wnioskiem o ponowne zbadanie orzeczenia sformułowano w podobny, ale już jaśniejszy sposób w rozporządzeniu (WE) nr 4/2009 w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych. Nie istnieją żadne przesłanki, dla których przedmiotowe przepisy dotyczące ponownego zbadania orzeczenia, służące temu samemu celowi, miałyby być różnie sformułowane w poszczególnych europejskich rozporządzeniach. Celem proponowanej zmiany jest wyjaśnienie prawa do wystąpienia z wnioskiem o ponowne zbadanie orzeczenia w sposób spójny z rozporządzeniem nr 4/2009.

¹¹ Zob. wyrok w sprawie C-119/13 Eco-cosmetics GmbH & Co.KG przeciwko Virginie Laetitia Barbara Dupuy, wyrok w sprawie C-120/13 Raiffeisenbank St. Georgen reg. Gen. m.b.H. przeciwko Tetyana Bonchuk i wyrok w sprawie C-121/13 Rechtsanwaltskanzlei CMS Hasche Sigle, Partnerschaftsgesellschaft przeciwko Xceed Holding Ltd.

3.3. Podstawa prawna

Rozporządzenie (WE) nr 861/2007 przyjęto na mocy art. 61 lit. c) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, który stanowi, że Rada przyjmuje środki z zakresu współpracy sądowej w sprawach cywilnych, i art. 67 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w którym określa się procedurę ustawodawczą, którą należy stosować. W następstwie wejścia w życie traktatu lizbońskiego podstawą każdej zmiany rozporządzenia (WE) nr 861/2007 będzie art. 81 ust. 2 lit. a), c) i f) TFUE.

3.4. Zasady pomocniczości i proporcjonalności

Konieczność podjęcia działania na szczeblu UE stwierdzono już w 2007 r., kiedy przyjęto rozporządzenie (WE) nr 861/2007. Rozpatrywana kwestia obejmuje aspekty transnarodowe, do których państwa członkowskie nie mogą się odnieść w zadowalający sposób, podejmując działania indywidualne. Osiągnięcie celu polegającego na zwiększeniu zaufania konsumentów i przedsiębiorstw, szczególnie MŚP, do handlu transgranicznego i dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sporach transgranicznych nie jest możliwe bez zmiany obowiązującego rozporządzenia w celu lepszego odzwierciedlenia zmian, które nastąpiły od roku 2007, i usunięcia niedociągnięć w stosowaniu rozporządzenia (WE) nr 861/2007.

Krajowe postępowania uproszczone, jeżeli istnieją, niezwykle się od siebie różnią zarówno pod względem progu, jak i osiągniętego uproszczenia proceduralnego. Ze względu na brak jednakowych ogólnounijnych standardów proceduralnych dodatkowa złożoność i koszty dochodzenia roszczeń w sprawach transgranicznych wynikające z braku wiedzy stron w zakresie zagranicznego prawa proceduralnego, a także konieczność zapewnienia tłumaczenia pisemnego i ustnego oraz odbywania podróży w celu stawienia się na rozprawie spowodowałyby zwiększenie nieproporcjonalności kosztów i wydłużenie czasu trwania postępowania spornego w porównaniu ze sporami krajowymi. Zakłócenie konkurencji na rynku wewnętrznym na skutek zachwiania równowagi w odniesieniu do funkcjonowania środków proceduralnych przysługujących powodom/wierzycielom w różnych państwach członkowskich wiąże się z potrzebą działania na szczeblu UE gwarantującego równe szanse wierzycielom i dłużnikom w całej UE. Przykładowo, jeżeli nie zostanie wprowadzona zmiana, ze względu na obecny próg wiele MŚP uczestniczących w sporze transgranicznym nadal nie będzie miało dostępu do uproszczonego i jednolitego postępowania sądowego we wszystkich państwach członkowskich. Podobnie w sytuacji braku ogólnounijnego pułapu dla nieproporcjonalnych opłat sądowych i ogólnounijnej możliwości uiszczania opłat sądowych za pomocą środków płatności na odległość wielu wierzycieli nie miałoby dostępu do sądów.

Ponadto działanie na szczeblu UE przyniosłoby wyraźne korzyści w porównaniu z działaniem na szczeblu państwa członkowskiego pod względem skuteczności, ponieważ w zmienionym rozporządzeniu określone zostaną jednolite narzędzia proceduralne w odniesieniu do wszystkich roszczeń w sprawach transgranicznych objętych zakresem stosowania rozporządzenia, niezależnie od tego, gdzie w UE znajduje się sąd rozpatrujący sprawę. Zmiana spowoduje poprawę dostępu do wymiaru sprawiedliwości szczególnie dla dużej części drobnych roszczeń MŚP, które obecnie nie są objęte zakresem stosowania rozporządzenia, a także dla konsumentów i MŚP, których roszczenia w sprawach transgranicznych wykraczają poza obecną definicję zawartą w rozporządzeniu. Ponadto dzięki zmianie postępowanie będzie przebiegało sprawniej w przypadku wszystkich roszczeń wchodzących w zakres jego stosowania wskutek udostępnienia jednolitych zasad proceduralnych, które spowodują dalsze uproszczenie i zmniejszenie kosztów postępowania spornego w sporach transgranicznych. Lepszy dostęp do skutecznych postępowań sądowych dla większej liczby wierzycieli dochodzących roszczeń o niewielkiej wartości spowoduje

odblokowanie przepływu kapitału, co doprowadzi do wzrostu zaufania do handlu transgranicznego i do lepszego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Zmiana spowoduje również dalsze uproszczenie wykonania orzeczeń, szczególnie w zakresie roszczeń, których wartość przekracza obecny próg, oraz będzie skutkować większym zaufaniem między sądami a organami właściwymi w zakresie wykonania, które będą bardziej obeznane z europejskim postępowaniem w sprawie drobnych roszczeń.

3.5. Prawa podstawowe

Jak przedstawiono szczegółowo w ocenie skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi oraz zgodnie ze strategią UE w zakresie skutecznego wdrażania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, we wszystkich elementach reformy przestrzega się praw określonych w europejskiej Karcie praw podstawowych.

Gwarantuje się prawo do bezstronnego sądu (art. 47 ust. 2 Karty), jako że zmiana będzie skutkować zwiększeniem dostępu do wymiaru sprawiedliwości w odniesieniu do roszczeń o niewielkiej wartości we wszystkich sprawach transgranicznych. Ponadto wprowadza się gwarancje proceduralne, aby większe uproszczenie postępowania osiągnięte w drodze proponowanych zmian nie miało negatywnego wpływu na prawa stron. Dlatego usługi elektroniczne z potwierdzeniem odbioru będą stosowane wyłącznie za zgodą stron. Strona, która wyrazi chęć stawienia się w sądzie, będzie zawsze zwolniona od obowiązkowej rozprawy w formie wideokonferencji lub telekonferencji. Ponadto w przypadku roszczeń o wartości przekraczającej kwotę 2 000 EUR sądy nie będą mogły odmówić przeprowadzenia rozprawy za pomocą środków porozumiewania się na odległość, jeżeli co najmniej jedna strona zwróci się z takim wnioskiem.

3.6. Wpływ na budżet

Jedyny wpływ na budżet Unii Europejskiej wynikający z proponowanego rozporządzenia polega na jednorazowym koszcie sporządzenia sprawozdania w terminie 5 lat od daty rozpoczęcia stosowania rozporządzenia.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹²,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady¹³ ustanowiono europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń. Rozporządzenie ma zastosowanie zarówno do spornych, jak i bezspornych roszczeń o wartości nieprzekraczającej 2 000 EUR w transgranicznych sprawach cywilnych i gospodarczych. W rozporządzeniu zapewnia się również wykonywalność orzeczeń wydanych w drodze przedmiotowego postępowania bez przeprowadzania żadnego postępowania wpadkowego, w szczególności bez potrzeby stwierdzania wykonalności w państwie członkowskim wykonania (zniesienie *exequatur*). Ogólnym celem rozporządzenia była poprawa dostępu do wymiaru sprawiedliwości poprzez ograniczenie kosztów i przyspieszenie postępowania cywilnego w odniesieniu do roszczeń objętych zakresem jego stosowania zarówno dla konsumentów, jak i przedsiębiorstw.
- (2) W rozporządzeniu (WE) nr 861/2007 zalecono Komisji, aby w terminie do dnia 1 stycznia 2014 r. przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu szczegółowe sprawozdanie oceniające funkcjonowanie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, w tym progową wartość roszczenia, którego można dochodzić w drodze tego postępowania.
- (3) W sprawozdaniu Komisji¹⁴ ze stosowania rozporządzenia (WE) nr 861/2007 określono przeszkody w pełnym wykorzystaniu potencjału europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń na korzyść konsumentów i przedsiębiorstw, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw. W sprawozdaniu wskazuje się między innymi, że niski próg przewidziany w obowiązującym rozporządzeniu uniemożliwia korzystanie z postępowania

¹² Dz.U. C z , s. .

¹³ Rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 1).

¹⁴ Dz.U. C z , s.

uproszczonego wielu potencjalnym wierzycielom prowadzącym spory transgraniczne. Ponadto można by dalej uprościć szereg elementów postępowania w celu zmniejszenia kosztów i ograniczenia czasu trwania postępowania spornego. W sprawozdaniu stwierdza się, że najskuteczniejszym sposobem usunięcia przedmiotowych przeszkód jest zmiana rozporządzenia.

- (4) Konsumenci powinni móc w pełnym stopniu korzystać z możliwości związanych z jednolitym rynkiem, a ich zaufania nie powinien ograniczać brak skutecznych środków odwoławczych w odniesieniu do sporów zawierających element transgraniczny. Celem proponowanych w niniejszym rozporządzeniu ulepszeń europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń jest zapewnienie konsumentom środków skutecznego dochodzenia roszczeń, co przyczyni się do praktycznego wykonania ich praw.
- (5) Podniesienie progu do 10 000 EUR byłoby szczególnie korzystne dla małych i średnich przedsiębiorstw, dla których czynnikiem zniechęcającym do wejścia na drogę sądową są obecnie koszty postępowania spornego, ponoszone w ramach krajowych postępowań zwykłych lub uproszczonych, nieproporcjonalne do wartości roszczenia, lub zbyt długi czas trwania postępowania sądowego. Podniesienie progu skutkowałoby poprawą dostępu do skutecznego i opłacalnego środka zaskarżenia w przypadku sporów transgranicznych z udziałem małych i średnich przedsiębiorstw. Lepszy dostęp do wymiaru sprawiedliwości spowodowałby wzrost zaufania do transakcji transgranicznych i przyczyniłby się do pełnego wykorzystania możliwości związanych z rynkiem wewnętrznym.
- (6) Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń ma zastosowanie do wszystkich roszczeń zawierających element transgraniczny. Taki zakres stosowania obejmuje sprawy, w których obie strony mają miejsce zamieszkania w tym samym państwie członkowskim, a jedynie miejsce wykonania umowy, miejsce, w którym doszło do zdarzenia wywołującego szkodę, lub miejsce wykonania orzeczenia znajduje się w innym państwie członkowskim. W szczególności, jeżeli na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001¹⁵ [rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012¹⁶] powód może dokonać wyboru między jurysdykcją sądów państwa członkowskiego, w którym zarówno on, jak i pozwany mają miejsce zamieszkania, a jurysdykcją sądów państwa członkowskiego, w którym wykonuje się umowę lub miało miejsce zdarzenie wywołujące szkodę, wybierając jurysdykcję sądów lub trybunałów państwa członkowskiego wspólnego miejsca zamieszkania, powód nie powinien tracić możliwości zastosowania europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, które w przeciwnym razie byłoby dostępne. Ponadto europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń powinno być również dostępne w sprawach wnoszonych do sądów państw członkowskich UE przez rezydentów państw trzecich lub przeciwko takim rezydentom.
- (7) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie wyłącznie do sporów transgranicznych, jednak nic nie powinno stać na przeszkodzie, aby państwa członkowskie stosowały identyczne przepisy również do postępowań o charakterze czysto wewnętrznym dotyczących roszczeń o niskiej wartości.
- (8) Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń można by dalej ulepszyć, korzystając z osiągnięć technologicznych w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości, dzięki którym eliminuje się

¹⁵ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1).

¹⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

element odległości geograficznej i jej konsekwencje w postaci wysokich kosztów i długiego czasu postępowania, stanowiące czynnik zmniejszający szanse dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

- (9) Aby jeszcze bardziej ograniczyć czas postępowania, należy w większym stopniu zachęcić strony i sądy do stosowania współczesnych technologii komunikacyjnych. Wniesienie pozwu w drodze europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń za pomocą elektronicznych środków komunikowania się powinno być zawsze możliwe, jeżeli w danym państwie członkowskim korzysta się już z danej technologii. W przypadku dokumentów, które należy doręczyć stronom, usługę elektroniczną należy traktować na równi z usługą pocztową, jeżeli w danym państwie członkowskim korzysta się już z danej technologii. We wszystkich pozostałych przypadkach komunikowania się na piśmie między stronami a sądami lub trybunałami, środki elektroniczne powinny być nadrzędne względem usługi pocztowej. We wszystkich przypadkach strony powinny mieć wybór między środkami elektronicznymi a bardziej tradycyjnymi środkami do celów wnoszenia pozwów, doręczania dokumentów lub komunikacji.
- (10) Sąd lub trybunał wydający orzeczenie powinien doręczyć orzeczenie zarówno powodowi, jak i pozwanemu zgodnie z metodami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu.
- (11) Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń zasadniczo jest postępowaniem pisemnym. W wyjątkowych sytuacjach, w których wydanie orzeczenia nie jest możliwe na podstawie pisemnych dowodów przedstawionych przez strony, można jednak przeprowadzić rozprawę. Ponadto w celu zagwarantowania praw procesowych stron rozprawę należy organizować zawsze na wniosek co najmniej jednej ze stron, jeżeli wartość roszczenia przekracza 2 000 EUR. Ponadto sądy powinny dążyć do zawarcia ugody między stronami, a zatem, jeżeli strony deklarują chęć zawarcia ugody sądowej, sąd powinien zorganizować w tym celu rozprawę.
- (12) Rozprawy oraz postępowanie dowodowe w drodze wysłuchania świadków, biegłych lub stron należy przeprowadzać, korzystając ze środków porozumiewania się na odległość. Nie powinno to wpływać na prawo stron postępowania do stawienia się przed sądem na rozprawie. W kontekście rozpraw i postępowania dowodowego państwa członkowskie powinny korzystać z nowoczesnych środków porozumiewania się na odległość, umożliwiających osobom bycie wysłuchanymi bez konieczności odbywania podróży w celu stawienia się przed sądem lub trybunałem. Jeżeli miejsce zamieszkania osoby przesłuchiwanej znajduje się w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym znajduje się sąd rozpatrujący sprawę, rozprawę należy zorganizować zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1206/2001¹⁷. Jeżeli miejsce zamieszkania osoby przesłuchiwanej znajduje się w państwie członkowskim, w którym mieści się właściwy sąd lub trybunał, bądź w państwie trzecim, rozprawę można zorganizować w formie wideokonferencji, telekonferencji lub z wykorzystaniem innej odpowiedniej technologii porozumiewania się na odległość zgodnie z prawem krajowym. Strona powinna zawsze mieć prawo do stawienia się przed sądem na rozprawie, jeżeli wystąpi z takim wnioskiem. Sąd lub trybunał powinien stosować najprostsze i najmniej kosztowne sposoby prowadzenia postępowania dowodowego.
- (13) Przy podejmowaniu przez powoda decyzji o wniesieniu sprawy do sądu znaczenie mogą mieć ewentualne koszty postępowania spornego. Między innymi opłaty sądowe mogą stanowić

¹⁷

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 1).

czynnik zniechęcający powodów do wniesienia sprawy do sądu, w szczególności w tych państwach członkowskich, w których opłaty sądowe są nieproporcjonalne. Opłaty sądowe powinny być proporcjonalne do wartości roszczenia w celu zapewnienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości w przypadku niewielkich roszczeń w sprawach transgranicznych. Celem niniejszego rozporządzenia nie jest harmonizacja opłat sądowych. Zamiast tego wprowadza się górną granicę opłat sądowych, dzięki czemu postępowanie stanie się dostępne dla znacznej części powodów, przy jednoczesnym pozostawieniu państwom członkowskim dużej swobody decyzyjnej co do wyboru metody obliczania i kwoty opłat sądowych.

- (14) Uiszczenie opłat sądowych nie powinno wymagać od powoda odbycia podróży ani wynajęcia w tym celu adwokata. Wszystkie sądy i trybunały właściwe dla europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń powinny akceptować przynajmniej przelewy bankowe lub system płatności online kartą kredytową/debetową.
- (15) Należy zapewnić w większą przejrzystość i dostępność w internecie informacji o opłatach sądowych i sposobach płatności, a także o organach lub organizacjach właściwych do udzielania praktycznej pomocy w państwach członkowskich. Państwa członkowskie powinny przedstawić te informacje Komisji, która z kolei powinna zapewnić podanie ich do publicznej wiadomości i szerokie rozpowszechnienie.
- (16) W rozporządzeniu (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁸ należy wyjaśnić, że w sytuacjach, w których spór objęty jest zakresem stosowania europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, postępowanie to powinno być również dostępne dla strony postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, która wniosła sprzeciw wobec europejskiego nakazu zapłaty.
- (17) Aby zwiększyć ochronę pozwanego, formularze zawarte w załącznikach I, II, III i IV do rozporządzenia (WE) nr 861/2007 powinny obejmować informacje o konsekwencjach, jakie pozwany ponosi, jeżeli nie zgłosi sprzeciwu wobec roszczenia lub nie pojawi się w sądzie, w szczególności o możliwości wydania lub wykonania orzeczenia przeciwko pozwanemu, oraz o możliwości obciążenia go kosztami związanymi z postępowaniem sądowym. Informacje w załącznikach powinny odzwierciedlać zmiany przewidziane niniejszym rozporządzeniem, przykładowo zmiany, których celem jest ułatwienie stosowania środków porozumiewania się na odległość między sądami i trybunałami a stronami.
- (18) W odniesieniu do zmian w załącznikach I, II, III i IV do niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (19) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej [Zjednoczone Królestwo i Irlandia zgłosiły zamiar uczestnictwa w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia]/[nie naruszając przepisów art. 4 tego protokołu, Zjednoczone Królestwo i

¹⁸ Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. L 399 z 30.12.2006, s. 1).

Irlandia nie uczestniczą w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i w związku z tym nie są nim związane ani go nie stosują].

(20) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i w związku z tym nie jest nim związana ani go nie stosuje.

(21) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 861/2007 i nr 1896/2006,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 861/2007 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do spraw cywilnych i gospodarczych bez względu na rodzaj sądu lub trybunału, w przypadku gdy wartość przedmiotu sporu, z wyłączeniem wszystkich odsetek, wydatków i nakładów, nie przekracza 10 000 EUR w momencie wpłynięcia formularza pozwu do właściwego sądu lub trybunału. Nie ma ono zastosowania w szczególności do spraw podatkowych, celnych lub administracyjnych ani dotyczących odpowiedzialności państwa za działania i zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej („acta iure imperii”).

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania, jeżeli w momencie otrzymania formularza pozwu przez właściwy sąd lub trybunał wszystkie wymienione poniżej elementy, w stosownych przypadkach, znajdują się w jednym państwie członkowskim:

- a) miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu stron;
- b) miejsce wykonania umowy;
- c) miejsce zaistnienia faktów, na których opiera się roszczenie;
- d) miejsce wykonania orzeczenia;
- e) właściwy sąd lub trybunał.

Miejsce zamieszkania określa się zgodnie z [art. 59 i 60 rozporządzenia (WE) nr 44/2001]/[art. 62 i 63 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012].

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do spraw dotyczących:

- a) stanu cywilnego oraz zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych osób fizycznych;
- b) praw majątkowych wynikających z małżeństwa, praw własności wynikających z testamentów i dziedziczenia oraz obowiązków alimentacyjnych;

- c) postępowań upadłościowych, postępowań związanych z likwidacją niewypłacalnych spółek lub innych osób prawnych, postępowań układowych oraz innych analogicznych postępowań;
 - d) ubezpieczeń społecznych;
 - e) sądownictwa polubownego;
 - f) prawa pracy;
 - g) najmu lub dzierżawy nieruchomości, z wyłączeniem powództw dotyczących roszczeń pieniężnych; lub
 - h) naruszenia prywatności i dóbr osobistych, w tym zniesławienia.
4. W niniejszym rozporządzeniu określenie „państwo członkowskie” oznacza państwa członkowskie z wyjątkiem Danii.”;
- 2) skreśla się art. 3;
- 3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 4 akapit drugi dodaje się zdanie w brzmieniu:
„Sąd informuje powoda o oddaleniu pozwu.”;
 - b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Państwa członkowskie zapewniają dostępność formularza pozwu A w wersji papierowej we wszystkich sądach i trybunałach, w których istnieje możliwość wszczęcia europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, a także w wersji elektronicznej na stronach internetowych takich sądów lub właściwego organu centralnego.”;
- 4) art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jest postępowaniem pisemnym. Sąd lub trybunał przeprowadza rozprawę, jeśli uznaje, że wydanie orzeczenia nie jest możliwe na podstawie pisemnych dowodów przedstawionych przez strony, lub jeśli wnosi o to jedna ze stron. Sąd lub trybunał może oddalić taki wniosek, jeżeli uzna, że w odniesieniu do okoliczności towarzyszących danej sprawie rozprawa nie jest konieczna do rzetelnego przeprowadzenia sprawy. Postanowienie o oddaleniu wniosku uzasadniane jest na piśmie. Postanowienia nie można zaskarżyć niezależnie od zakwestionowania samego orzeczenia.
- Sąd lub trybunał nie może odrzucić wniosku o przeprowadzenie rozprawy, jeżeli:
- a) wartość roszczenia przekracza 2 000 EUR lub
 - b) obie strony wyrażają chęć zawarcia ugody sądowej i wnoszą o przeprowadzenie rozprawy sądowej w tym celu.”;
- 5) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Rozprawa

1. Rozprawę przeprowadza się w drodze wideokonferencji, telekonferencji lub z wykorzystaniem innej odpowiedniej technologii porozumiewania się na odległość zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1206/2001, jeżeli strona przesłuchiwana ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym znajduje się właściwy sąd lub trybunał.
2. Strona ma zawsze prawo do stawienia się przed sądem lub trybunałem i do osobistego wysłuchania, jeżeli wystąpi z takim wnioskiem.”;
- 6) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Postępowanie dowodowe

1. Sąd lub trybunał dopuszcza określone środki dowodowe oraz określa zakres postępowania dowodowego niezbędny do wydania orzeczenia zgodnie z zasadami regulującymi dopuszczalność dowodu. Sąd lub trybunał może dopuścić dowód z pisemnych zeznań świadków, biegłych lub stron. Jeżeli postępowanie dowodowe wiąże się z wysłuchaniem danej osoby, rozprawę przeprowadza się zgodnie z warunkami określonymi w art. 8.
2. Sąd lub trybunał dopuszcza dowód z opinii biegłych lub z zeznań ustnych tylko wówczas, gdy wydanie orzeczenia nie jest możliwe na podstawie dowodów przedstawionych przez strony.
3. Sąd lub trybunał wybiera najprostsze i najmniej kłopotliwe sposoby prowadzenia postępowania dowodowego.”;
- 7) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Pomoc udostępniana stronom

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość uzyskania przez strony praktycznej pomocy w wypełnianiu formularzy. Tego rodzaju pomoc udostępnia się w szczególności w celu określenia, czy postępowanie można zastosować do rozstrzygnięcia danego sporu, a także w celu określenia sądu właściwego, obliczenia należnych odsetek i wskazania dokumentów, które należy załączyć.
2. Państwa członkowskie zapewniają dostępność informacji dotyczących organów lub organizacji właściwych do udzielenia pomocy zgodnie z ust. 1, w wersji papierowej we wszystkich sądach i trybunałach, w których istnieje możliwość wszczęcia europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, a także w wersji elektronicznej na stronach internetowych takich sądów lub właściwego organu centralnego.”;
- 8) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Doręczanie dokumentów i pozostała komunikacja między stronami a sądem lub trybunałem

1. Dokumenty wymienione w art. 5 ust. 2 i art. 7 ust. 2 są doręczane drogą pocztową lub za pomocą środków elektronicznych, a ich doręczenie jest poświadczane potwierdzeniem odbioru zawierającym datę doręczenia. Dokumenty są doręczane drogą elektroniczną tylko stronie, która wcześniej wyraźnie zgodziła się na doręczanie dokumentów drogą elektroniczną. Doręczenie za pomocą środków elektronicznych może być poświadczane automatycznym potwierdzeniem dostarczenia.
 2. Cała komunikacja pisemna, o której nie ma mowy w ust. 1, między sądem lub trybunałem a stronami odbywa się z wykorzystaniem środków elektronicznych, za potwierdzeniem odbioru, jeżeli takie środki są dopuszczalne w postępowaniach na mocy prawa krajowego i tylko jeżeli strona akceptuje takie środki komunikowania się.
 3. Jeśli doręczenie zgodnie z ust. 1 nie jest możliwe, dokumenty można doręczyć za pomocą jednego ze sposobów określonych w art. 13 lub 14 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006. Jeśli doręczenie zgodnie z ust. 2 nie jest możliwe, można zastosować dowolny inny sposób komunikacji dopuszczalny w prawie krajowym.”;
- 9) dodaje się nowy artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Oplaty sądowe i sposoby płatności

1. Oplaty sądowe pobierane z tytułu europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń nie przekraczają 10 % wartości roszczenia, z wyłączeniem wszystkich odsetek, wydatków i nakładów. Jeżeli państwa członkowskie pobierają minimalną opłatę sądową z tytułu europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, taka opłata nie może przekraczać 35 EUR w momencie wpłynięcia formularza pozwu do właściwego sądu lub trybunału.
 2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby strony mogły uiszczać opłaty sądowe za pomocą sposobów płatności na odległość, w tym w drodze przelewu bankowego lub za pomocą systemu płatności online kartą kredytową/debetową.”;
- 10) art. 17 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Artykuły 15a i 16 mają zastosowanie w przypadku wniesienia środka odwoławczego.”;

- 11) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Minimalne standardy ponownego zbadania orzeczenia

1. Pozwany, który nie wdał się w spór przed sądem, ma prawo złożyć wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia wydanego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych

roszczeń we właściwym sądzie lub trybunale państwa członkowskiego, w którym wydano orzeczenie, jeżeli:

- a) pozwanemu nie doręczono formularza pozwu w wystarczającym czasie i w sposób umożliwiający mu przygotowanie obrony lub
- b) pozwany nie miał możliwości zakwestionowania roszczenia z powodu działania siły wyższej lub z uwagi na szczególne okoliczności, bez jakiegokolwiek winy z jego strony,

chyba że pozwany nie złożył przeciwko orzeczeniu środka zaskarżenia, kiedy miał taką możliwość.

- 2. Termin złożenia wniosku o ponowne zbadanie orzeczenia wynosi 30 dni. Termin ten biegnie od dnia, w którym pozwany rzeczywiście zapoznał się z treścią orzeczenia i był w stanie podjąć odpowiednie działania, najpóźniej od dnia, w którym zastosowano pierwszy środek egzekucyjny mający na celu zajęcie całości lub części jego majątku. Termin nie podlega przedłużeniu z powodu odległości.

- 3. Jeżeli sąd odrzuci wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, z uwagi na fakt, że żadna z przesłanek ponownego zbadania orzeczenia wymienionych w tym ustępie nie została spełniona, orzeczenie pozostaje w mocy.

Jeżeli sąd uzna wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia za uzasadniony z uwagi na fakt, że spełniona została jedna z przesłanek wymienionych w ust. 1, orzeczenie wydane w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń zostaje uchylone. Wierzyciel nie traci jednak korzyści wynikających z przerwania biegu terminu przedawnienia.”;

- 12) art. 21 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) kopię zaświadczenia, o którym mowa w art. 20 ust. 2, oraz, w razie potrzeby, tłumaczenie istoty orzeczenia wskazanej w pkt 4.3 zaświadczenia na język urzędowy państwa członkowskiego wykonania lub, jeśli w tym państwie członkowskim obowiązuje kilka języków urzędowych, na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych, w jakim zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego prowadzi się postępowanie sądowe w miejscu, gdzie dochodzi się wykonania zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, lub na jakikolwiek inny język wskazany przez państwo członkowskie wykonania jako przez nie akceptowany. Każde państwo członkowskie wskazuje co najmniej jeden język urzędowy instytucji Unii Europejskiej, który może zaakceptować do celów europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, inny niż jego własny język urzędowy. Tłumaczenie istoty orzeczenia zawartej w pkt 4.3 zaświadczenia wykonuje osoba uprawniona do sporządzania tłumaczeń w jednym z państw członkowskich.”;

- 13) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

Informacje odnoszące się do właściwości, środków komunikowania się, środków odwoławczych, opłat sądowych, sposobów płatności i ponownego zbadania orzeczenia

- 1. Najpóźniej w terminie [6 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] państwa członkowskie powiadamiają Komisję:
 - a) które sądy lub trybunały są właściwe do wydawania orzeczeń w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń;

- b) o środkach komunikowania się zatwierdzonych do celów europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń i dostępnych dla sądów lub trybunałów zgodnie z art. 4 ust. 1;
- c) o opłatach sądowych związanych z europejskim postępowaniem w sprawie drobnych roszczeń lub o sposobie ich obliczania, a także o sposobach płatności akceptowanych przy uiszczaniu opłat sądowych zgodnie z art. 15a;
- d) które organy lub organizacje są właściwe do zapewnienia praktycznej pomocy zgodnie z art. 11;
- e) czy zgodnie z ich prawem proceduralnym możliwe jest wniesienie środka odwoławczego zgodnie z art. 17, o terminie wniesienia takiego środka odwoławczego i w jakim sądzie lub trybunale można je wnieść;
- f) o procedurach składania wniosków o ponowne zbadanie orzeczenia przewidziane w art. 18;
- g) o językach akceptowanych zgodnie z art. 21 ust. 2 lit. b); oraz
- h) które organy są właściwe w zakresie wykonania, a które organy są właściwe do celów stosowania art. 23.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach tych informacji.

2. Komisja podaje informacje przekazane zgodnie z ust. 1 do publicznej wiadomości za pomocą wszelkich odpowiednich środków, takich jak publikacja w internecie.”;

- 14) art. 26 otrzymuje brzmienie:

*„Artykuł 26
Zmiana załączników*

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmiany załączników I, II, III i IV zgodnie z art. 27.”;

- 15) art. 27 otrzymuje brzmienie:

*„Artykuł 27
Wykonywanie przekazanych uprawnień*

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 26, powierza się Komisji na czas nieokreślony od [dnia wejścia w życie].
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 26, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 26 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;
- 16) art. 28 otrzymuje brzmienie:

*„Artykuł 28
Przegląd*

W terminie [5 lat od daty rozpoczęcia stosowania rozporządzenia] Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie z funkcjonowania niniejszego rozporządzenia. W razie potrzeby sprawozdaniu towarzyszą wnioski ustawodawcze.

W tym celu i w tym samym terminie państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące liczby pozwów wniesionych w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, a także liczby wniosków o wykonanie orzeczeń wydanych w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń.”.

Artykuł 2

Artykuł 17 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

Skutki wniesienia sprzeciwu

1. W przypadku wniesienia sprzeciwu w terminie określonym w art. 16 ust. 2 dalsze postępowanie odbywa się przed właściwymi sądami w państwie członkowskim wydania, chyba że powód wyraźnie zażądał w takim przypadku zakończenia postępowania. Dalsze postępowanie odbywa się zgodnie z zasadami:
 - a) każdego mającego zastosowanie postępowania uproszczonego, w szczególności postępowania określonego w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007; lub
 - b) zwykłego postępowania cywilnego.Dochodzenie przez powoda roszczenia przy wykorzystaniu postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty pozostaje zgodnie z prawem krajowym bez uszczerbku dla jego sytuacji w toku dalszego postępowania cywilnego.
2. Przekazanie sprawy do postępowania cywilnego w rozumieniu ust. 1 lit. a) i b) podlega prawu państwa członkowskiego wydania.
3. Powód jest informowany o tym, czy pozwany wniósł sprzeciw i czy nastąpiło przekazanie sprawy do postępowania cywilnego w rozumieniu ust. 1.”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od [6 miesięcy po wejściu w życie rozporządzenia].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

- 1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy
- 1.2. Dziedziny polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa
- 1.3. Charakter wniosku/inicjatywy
- 1.4. Cele
- 1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy
- 1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy
- 1.7. Przewidywane tryby zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

- 2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości
- 2.2. System zarządzania i kontroli
- 2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

- 3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ
- 3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki
 - 3.2.1. *Synteza szacunkowego wpływu na wydatki*
 - 3.2.2. *Szacunkowy wpływ na środki operacyjne*
 - 3.2.3. *Szacunkowy wpływ na środki administracyjne*
 - 3.2.4. *Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi*
 - 3.2.5. *Udział osób trzecich w finansowaniu*
- 3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 861/2007 ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

1.2. Dziedziny polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa¹⁹

Tytuł 33 - Sprawiedliwość

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania**

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania** będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego²⁰

➤ Wniosek/inicjatywa wiąże się z **przedłużeniem bieżącego działania**

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy **działania, które zostało przekształcone pod kątem nowego działania**

1.4. Cele

1.4.1. Wieloletnie cele strategiczne Komisji wskazane we wniosku/inicjatywie

Stworzenie obszaru sprawiedliwości, wymiar sprawiedliwości na rzecz wzrostu

1.4.2. Cele szczegółowe i działania ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Cel szczegółowy nr:

Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych

Działania ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

33 03

¹⁹ ABM: activity-based management: zarządzanie kosztami działań - ABB: activity-based budgeting: budżet zadaniowy.

²⁰ O którym mowa w art. 54 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

1.4.3. *Oczekiwane wyniki i wpływ*

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Uproszczenie, oszczędność kosztów i czasu trwania europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, zwiększony dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących drobnych roszczeń

1.4.4. *Wskaźniki wyników i wpływu*

Należy określić wskaźniki, które umożliwią monitorowanie realizacji wniosku/inicjatywy.

[...]

Następujące wskaźniki umożliwią monitorowanie skuteczności i wydajności:

- zwiększenie liczby wniosków o wszczęcie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, zarówno w przypadku roszczeń nieprzekraczających 2 000 EUR, jak i roszczeń od wartości od 2 000 do 10 000 EUR – informacje od europejskiej sieci sądowej, z badań Eurobarometru oraz od Sieci Europejskich Centrów Konsumenckich;
- zmniejszenie ogólnych kosztów i czasu trwania procedury w przeliczeniu na liczbę spraw, z uwzględnieniem kosztów tłumaczenia formularza D – badania Eurobarometru, Sieć Europejskich Centrów Konsumenckich;
- poprawa przejrzystości informacji dotyczących opłat sądowych i sposobów ich uiszczania oraz praktycznej pomocy – badania Eurobarometru, Sieć Europejskich Centrów Konsumenckich;
- zmniejszenie nakładu pracy sądów dzięki wykorzystaniu europejskiej procedury zamiast krajowych procedur zwykłych lub uproszczonych – europejska sieć sądowa, wywiady z sędziami w różnych państwach członkowskich.

1.5. **Uzasadnienie wniosku/inicjatywy**

1.5.1. *Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej*

Zmiana rozporządzenia nr 861/2007 ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń

1.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej*

Potrzebę działania na poziomie UE uznano już w 2007 r., kiedy przyjęto rozporządzenie nr 861/2007. Głównym uzasadnieniem bieżącego działania jest dalsze ograniczenie nieproporcjonalnych kosztów postępowań sądowych w sprawach drobnych roszczeń w sytuacjach transgranicznych w obrębie UE. Cel ten nie może zostać osiągnięty przez same państwa członkowskie, ponieważ chodzi o procedurę ustanowioną rozporządzeniem UE. Konieczne jest działanie na poziomie UE, aby w większym stopniu usprawnić i uprościć europejskie postępowanie i udostępnić je dla większej liczby spraw, poszerzając zakres stosowania i podnosząc próg, dla dobra konsumentów i MŚP.

1.5.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

[...]

Mimo potencjalnych korzyści pod względem kosztów i czasu trwania postępowań w sprawach dotyczących transgranicznych roszczeń, po kilku latach od wejścia w życie rozporządzenia, europejskie postępowanie jest wciąż mało znane i niedostatecznie wykorzystywane. Parlament Europejski w rezolucji z 2011 r.²¹ potwierdził, że istnieje potrzeba wzmoczonych działań w zakresie pewności prawa, barier językowych i przejrzystości postępowań. Wezwał Komisję do podjęcia kroków w celu zapewnienia, aby konsumenci i przedsiębiorcy byli bardziej świadomi istnienia instrumentów prawnych, takich jak europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, i z nich korzystali. Konsumenci i przedsiębiorcy zwrócili też uwagę, że rozporządzenie powinno zostać poprawione, aby przynieść większe korzyści konsumentom i przedsiębiorstwom, zwłaszcza MŚP. Także państwa członkowskie wskazały na pewne niedociągnięcia w obecnym rozporządzeniu, którymi należy się zająć.

1.5.4. Spójność z innymi właściwymi instrumentami oraz możliwa synergia

Celem **rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 (wersja przekształcona rozporządzenia Bruksela I)** jest harmonizacja przepisów prawa prywatnego międzynarodowego dotyczącego jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych. W rozporządzeniu przewidziano między innymi, że „orzeczenia wydane w jednym państwie członkowskim są uznawane w innych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania”. Takie specjalne postępowania, które zostaną uchylone z dniem 10 stycznia 2015 r. w przypadku wszystkich orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych określane są mianem procedur *exequatur*.

Rozporządzenie ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jest zasadniczo instrumentem służącym uproszczeniu procedur rozstrzygania sporów dotyczących niskich kwot – składania wniosków za pomocą standardowego formularza, zasadniczo pisemnej formy postępowania, przesłuchania stron i przeprowadzenia dowodu, reprezentacji stron, ograniczeń kosztów i czasu.

Rozporządzenie to zawiera również przepisy uchylające procedurę *exequatur* w przypadku uznawania orzeczeń wydanych w drodze procedury uproszczonej (art. 20) i pod tym względem powiela przepisy wersji przekształconej rozporządzenia Bruksela I. Niemniej jednak, jeśli chodzi o zaświadczenie (nakaz egzekucyjny), rozporządzenie ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń stanowi uproszczenie w porównaniu do wersji przekształconej rozporządzenia Bruksela I. Formularz D jest bowiem uproszczoną wersją załącznika I do wersji przekształconej rozporządzenia Bruksela I.

Począwszy od dnia 10 stycznia 2015 r. (dzień wejścia w życie wersji przekształconej rozporządzenia Bruksela I) większość przepisów rozporządzenia ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, dotyczących uproszczeń proceduralnych oraz wykonywania orzeczeń (jeśli są uproszczeniem w stosunku do wersji przekształconej rozporządzenia Bruksela I), stanowić będzie wartość dodaną europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

²¹ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2011 r. w sprawie alternatywnych metod rozwiązywania sporów w sprawach cywilnych, handlowych i rodzinnych (2011/2117(INI)).

1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy

☐ Wniosek/inicjatywa o **ograniczonym okresie trwania**

- ☐ Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.
- ☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r.

➤ Wniosek/inicjatywa o **nieograniczonym okresie trwania**

- Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od dnia przyjęcia rozporządzenia,
- po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Przewidywane tryby zarządzania²²

➤ **Bezpośrednie zarządzanie** przez Komisję

☐ **Pośrednie zarządzanie scentralizowane** poprzez przekazanie zadań wykonawczych:

- ☐ agencjom wykonawczym
- ☐ organom utworzonym przez Wspólnoty²³
- ☐ krajowym organom publicznym/organom mającym obowiązek świadczenia usługi publicznej
- ☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej, określonym we właściwym prawnym akcie podstawowym w rozumieniu art. 49 rozporządzenia finansowego

☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi

☐ **Zarządzanie zdecentralizowane** z państwami trzecimi

☐ **Zarządzanie wspólne** z organizacjami międzynarodowymi (*należy wyszczególnić*)

W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.

Uwagi

--

²² Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

²³ O których mowa w art. 185 rozporządzenia finansowego.

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Należy określić częstotliwość i warunki.

Po 5 latach przeprowadzony zostanie przegląd/sporządzone zostanie sprawozdanie. Do sprawozdań w razie potrzeby należy dołączyć wniosek w sprawie zmian.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Zidentyfikowane ryzyko

Nie zidentyfikowano żadnego ryzyka.

2.2.2. Przewidywane metody kontroli

[...] Nie dotyczy

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony.

[...]Nie dotyczy

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer [Opis.....]	Zróżnicowane/niezróżnicowane ⁽²⁴⁾	państw EFTA ²⁵	krajów kandydujących ²⁶	państw trzecich	w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. aa) rozporządzenia finansowego
[3]	[33.03.01 [program „Sprawiedliwość”]]	Zróżnicowane/	NIE	NIE	NIE	NIE

- Nowe linie budżetowe, o których utworzenie się wnioskuje

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer [Dział.....]	Zróżnicowane/niezróżnicowane	państw EFTA	krajów kandydujących	państw trzecich	w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. aa) rozporządzenia finansowego
[3]	[XX.YY.YY.YY]		TAK/NIE	TAK/NIE	TAK/NIE	TAK/NIE

²⁴ Środki zróżnicowane/ środki niezróżnicowane.

²⁵ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

²⁶ Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

W mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych:	Numer	[Dział...3.....]
--	-------	--------------------------

Dyrekcja Generalna: JUST			Rok 2014 ²⁷	Rok 2015	Rok 2016	Rok 2017	Rok 2018	Rok 2019	Rok 2020	OGÓŁEM
• Środki operacyjne										
Numer linii budżetowej 33.03 01	Środki na zobowiązania	(1)	0	0	0	0	0,150	0	0	150 000
	Środki płatności	(2)	0	0	0	0	0,150	0	0	150 000
Numer linii budżetowej	Środki na zobowiązania	(1a)								
	Środki płatności	(2a)								
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne ²⁸										
Numer linii budżetowej		(3)								
OGÓŁEM środki dla DG JUST	Środki na zobowiązania	=1+1a +3	0	0	0	0	0,150	0	0	150 000
	Środki płatności	=2+2a +3	0	0	0	0	0,150	0	0	150 000

²⁷ Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy.

²⁸ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)								
	Środki na płatności	(5)								
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne			(6)							
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 3 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+ 6	0	0	0	0	0,150	0	0	150 000
	Środki na płatności	=5+ 6	0	0	0	0	0,150	0.	0	150 000

Jeżeli wpływ wniosku/inicjatywy nie ogranicza się do jednego działu:

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)								
	Środki na płatności	(5)								
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne			(6)							
OGÓŁEM środki na DZIAŁY od 1 do 4 wieloletnich ram finansowych (kwota referencyjna)	Środki na zobowiązania	=4+ 6								
	Środki na płatności	=5+ 6								

Dział wieloletnich ram finansowych:	5	„Wydatki administracyjne”
--	----------	---------------------------

W mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

		Rok 2014	Rok 2015	Rok 2016	Rok 2017	Rok 2018	Rok 2019	Rok 2020	OGÓŁEM
Dyrekcja Generalna: JUST									
• Zasoby ludzkie		0,026	0,026	0,026	0,026	0,026	0,026	0,026	0,182
• Pozostałe wydatki administracyjne		0,015	0,015	0,015	0,015	0,015	0,015	0,015	0,105
OGÓŁEM DG JUST	Środki	0,041	0,041	0,041	0,041	0,041	0,041	0,041	0,287

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	0,041	0,041	0,041	0,041	0,041	0,041	0,041	0,287
--	---	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	--------------

W mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

		Rok 2014	Rok 2015	Rok 2016	Rok 2017	Rok 2018	Rok 2019	Rok 2020	TOTAL
OGÓŁEM środki na DZIAŁY od 1 do 5 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	0,041	0,041	0,041	0,041	0,191	0,041	0,041	0,437
	Środki na płatności	0,041	0,041	0,041	0,041	0,191	0,041	0,041	0,437

3.2.2. Szacunkowy wpływ na środki operacyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych
- ➤ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

Środki na zobowiązania w mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

Określić cele i produkty ↓			Rok 2014		Rok 2015		Rok 2016		Rok 2017		Rok 2018		Rok 2019		Rok 2020		OGÓŁEM	
	OUTPUTS																	
	Rodzaj produktu ²⁹	Średni koszt produktu	Liczba produktów	Koszt	Liczba produktów	Koszt	Liczba produktów	Koszt	Liczba produktów	Koszt	Liczba produktów	Koszt	Liczba produktów	Koszt	Liczba produktów	Koszt	Liczba produktów ogółem	Koszt ogółem
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 1 Monitorowanie wdrażania ³⁰ ...																		
- Produkt				0		0		0		0	1	0,150		0		0	1	0,150
- Produkt																		
- Produkt																		
Cel szczegółowy nr 1 – suma częściowa				0		0		0		0	1	0,150		0		0	1	0,150
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 2...																		
- Produkt																		
Cel szczegółowy nr 2 – suma częściowa																		
KOSZT OGÓŁEM				0		0		0		0	1	0,150		0		0	1	0,150

²⁹

Produkty odnoszą się do produktów i usług, które zostaną zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).

³⁰

Zgodnie z opisem w pkt 1.4.2 „Cele szczegółowe ...”.

3.2.3. Szacunkowy wpływ na środki administracyjne

3.2.3.1. Streszczenie

- Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
- X Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

W mln EUR (do 3 miejsca po przecinku)

	Rok 2014 ³¹	Rok 2015	Rok 2016	Rok 2017	Rok 2018	Rok 2019	Rok 2020	OGÓŁE M
--	---------------------------	-------------	-------------	-------------	-------------	-------------	-------------	------------

DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie	0,026	0,026	0,026	0,026	0,026	0,026	0,026	0,182
Pozostałe wydatki administracyjne	0,015	0,015	0,015	0,015	0,015	0,015	0,015	0,105
DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych – suma częstkowa	0,041	0,041	0,041	0,041	0,041	0,041	0,041	0,287

Poza DZIAŁEM 5 ³² wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie								
Pozostałe wydatki administracyjne								
Poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych – suma częstkowa								

OGÓŁEM	0,041	0,041	0,041	0,041	0,041	0,041	0,041	0,287
---------------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	--------------

³¹

Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy.

³²

Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

3.2.3.2. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- ➤ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich
- ☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy określić w pełnych kwotach (lub najwyżej z dokładnością do jednego miejsca po przecinku)

	Rok 2014	Rok 2015	Rok 2016	Rok 2017	Rok 2018	Rok 2019	Rok 2020
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)							
33 01 01 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)	0,026	0,026	0,026	0,026	0,026	0,026	0,026
XX 01 01 02 (w delegaturach)							
XX 01 05 01 (pośrednie badania naukowe)							
10 01 05 01 (bezpośrednie badania naukowe)							
• Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy)³³							
XX 01 02 01 (CA, INT, SNE z globalnej koperty finansowej)							
XX 01 02 02 (CA, INT, JED, LA oraz SNE w delegaturach)							
XX 01 04 yy 34	- w centrali ³⁵						
	- w delegaturach						
XX 01 05 02 (CA, INT, SNE – pośrednie badania naukowe)							
10 01 05 02 (CA, INT, SNE – bezpośrednie badania naukowe)							
Inne linie budżetowe (określić)							
OGÓŁEM	0,026	0,026	0,026	0,026	0,026	0,026	0,026

³³ CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JED = młodszy oddelegowany ekspert.

³⁴ W ramach pułapu częściowego na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”).

³⁵ Przede wszystkim fundusze strukturalne, Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz Europejski Fundusz Rybacki (EFR).

XX oznacza odpowiednią dziedzinę polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie.

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	Urzędnicy będą monitorować stosowanie prawa w państwach członkowskich, a także opracują środki wykonawcze, o których mowa w art. 26, przygotowują komitet (art. 27) oraz przeprowadzą przegląd rozporządzenia w roku n+5 (art. 28).
Personel zewnętrzny	Nie dotyczy

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

- ➤ Wniosek/inicjatywa jest zgodny z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi.
- ☐ Wniosek/inicjatywa wymaga przeprogramowania odpowiedniego działu w wieloletnich ramach finansowych.

Należy wyjaśnić, na czym ma polegać przeprogramowanie, określając linie budżetowe, których ma ono dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

- ☐ Wniosek/inicjatywa wymaga zastosowania instrumentu elastyczności lub zmiany wieloletnich ram finansowych³⁶.

Należy wyjaśnić, który wariant jest konieczny, określając linie budżetowe, których ma on dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

➤ Wniosek/inicjatywa nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich

- Wniosek/inicjatywa przewiduje współfinansowanie szacowane zgodnie z poniższym:

Środki w mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

	Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Rok 2018	Rok 2019	Rok 2020	Ogółem
<i>Określić organ współfinansujący</i>								
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem								

³⁶ Zob. pkt 19 i 24 porozumienia międzyinstytucjonalnego.

3.3. Szacowany wpływ na dochody

- ➤ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.
- ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:
 - ☐ wpływ na zasoby własne
 - ☐ wpływ na dochody różne

W mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów:	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy ³⁷						
		Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Rok 2018	Rok 2019	Rok 2020
Artykuł.....								

W przypadku wpływu na dochody różne należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

--

Należy określić metodę obliczania wpływu na dochody.

--

³⁷

W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 25 % na poczet kosztów poboru.